

רוצים לשחרר את הצבא משגיאות עבד אל-נאצר, ואנו רוצים לשחרר את מצרים — אבל זה אותו הדבר.

אמר דיפלומט גייטראלי, בעל חזק רב בקאהיר: „אל תזלזלו בהשפעת הפיכת עבד אל-נאצר, אבל גם אל תגזימו בתוצאותיה הסופיות. הוא מתפרסם בחוץ-לארץ על-ידי סיכון האינטרסים הכלכליים, המדיניים והצבאיים של המערב. אבל הוא מסכן את עצמו על-ידי כך שהוא מנסה לארגן שתי הפיכות בבת אחת — נגד המערב ונגד ה'מנהיגות הערבית הנוכחית מקטן השייכים במפרץ הפרסי עד למלך סעוד בערב, חוסיין בירדן, פייסל בעיראק, אידריס בלוב, בור' גיבה בתוניסיה והשולטן במארוקו. זה מספר רב של אויבים לאדם שצורפו חשוף!"

★ ★ ★

שלושים אלף עצורים

אין כל אפשרות לחדא עד כמה נכר נות השמועות על קשר קצינים לסילוק עבד אל-נאצר, באיוז מידה מתפשטת אי-שביעת הרצון נגדו בקרב הצבא ובאיוז מי-דה הוא מסוגל להשתלט עליה. אבל אף אדם שהיה בקאהיר בימים המכריעים של אוגוסט לא יכול היה שלא להתפלא כמה זמן יכול רודן — מסוג הרודנים של עבד אל-נאצר — להסתפק בחוסר-מעש שהמשבר כפה עליו.

ישנם היום יותר תצלומים של עבד אל-נאצר בקאהיר מאשר היו תצלומים של פא-רוק בזמנו של המלך המנוון. תמונתו זר-עקת מלוחות ענק, מקירות הכתים, המסע-דות ובנייני המשרדים, מקופסות גפרורים ומזכרות תיירים, וממנורות חשמל ענקיות המשמשות כמנורות-שולחן. לידו על הלך-חות מופיעים תצלומי-ענק של חיילים בפר-זות של גיבורים, ובאחד הרחובות המרכזיים של קאהיר מזדקר בגובה של המש קומות חיל מכוון ומסתער — וציר זה הוצב לא אחר איום בריטניה במלחמה, אלא ביום בו יצאו חייליה האחרונים של בריטניה את איזור התעלה.

לראשונה מאז הפיכה נעשו המינהגים המקובלים בכל בירה רודנית למינהגים קא-היריים: הנמכת הקול בשעת שיחות בעלות אופי פוליטי, המבט מעל לכתף, השתיקה הזריחה עם התקרבות מלצר.

מחנות הריכוז מלאים: מקס וזכיילה ב' מדבר המערבי, קנה במצרים העלית וגרום אל-שייך, הידוע לשמצה, בחצי-האי סיני.

קטנות, מפארות את כל ערי מצרים ובתיה, בצד תמונות בלתי-ספורות של גמאל עבד אל-נאצר עצמו. מימין: אשה משתוללת ביום חגג הלאומי מרוב התרגשות, וקציני-צבא מנסה להרגיעה בעזרת חייל.

חייל הענק, בגובה של חמש קומות (שמאל), מוצב באחד ממרכזי קאהיר. הוא עשוי לפי תחנות טוביטית מובהקת, אפילו לבושו מזכיר דוגמות טוביטיות. רבבות תמונות מסוג זה, אם כי יותר

להשפיע במיוחד על הפלאחים העניים. סימני הרודנות הידועים מתגלים בכל מ' קום: ההבטחות המפורטות, שאינן ניתנות לביצוע; התכניות הנחפזות, הנשכחות באו-תו חפזון; האיגודים המקצועיים חסרי זכות השביתה; ימי החופשה בתשלום להפגנות המוניות — למצרים היו רק 33 ימי עבודה בתודשים יולי-אוגוסט.

קיימים כל סימני הרדיפה אחר הרושם: עבד אל-נאצר בנה בתי-חולים רבי-רושם שלא נפתחו מעולם, בגלל המחסור בצידו רפואי — שלא לדבר על רופאים. הוא הקים בתי-ספר המופעלים חלקית או בכלל לא. בגלל המחסור במורים, שעה שהוא שולח מורים לארצות ערב — 1600 השנה, 4000 בשנה הקרובה.

רפורמת הקרקעות שלו הפכה את ה'בעלות על הקרקע למעמסה הולכת וגדלה על 80 אלף משפחות הפלאחים שקיבלו את עשרים הדונמים שלהם ללא הדרכה וללא אשראי הוא הוציא יותר מ-15 מיליון דולר על „מחוז השיחרור" והקים כפר לדוגמה, המושך אלפים מכל פינות האיסלאם. אך העבודה לא נסתיימה אפילו על 10 אלפים הדונמים הראשונים מתוך חמשה המיליון אותם החליט המשטר להפרות — מבצע ש' ימשך, לפי קצב זה, מאות בשנים.

גם מבחינה תעשייתית לא הצליח הרבה יותר טוב. הוא הבטיח למצרים כי יוכל גם להגשים תכנית תיעוש גדולה וגם להקים את הסכר הגבוה של אסואן ללא סיוע זר. לא מתקבל על הדעת כי יוכל לעשות אפילו אחד משני אלה. העיתונות, הנתונה לפיקוחו, הודיעה על תכניות תעשייתיות חדשות, ב' שיעור של אחת לשבוע, בערך, אך למרות מלחה 150 מיליון הדולרים שנגבה לאחרונה, הכנית הסיוע האמריקאית השוטפת לפי-תוח כלכלי, בשעור 40 מיליון דולר, וכמות ציוד מגרמניה המערבית, צרפת, שכדיה וארצות-הברית, עובדים רק שני מפעלים חדשים, אחד להידוש צמיגים והשני לתיקון מכוניות פורד.

ארבעה מפעלים אחרים — בית-מטבחים, מפעל לפסטור, בית-חרושת לרשיים ומפעל ברזל ופלדה גדול — נמצאים בשלבים שר' (המשך בעמוד 18)

עבד אל-נאצר הודה רשמית בחמשת אלפים עצורים; מקורות לא רשמיים אומדים את מספר העצורים בשלושים אלף. כמה מן ה'עצורים הם חברי האחים המוסלמים או מפ' לגת הואפד הישנה, שנאסרו על-ידי מועצת ההפיכה. אחרים הם קומוניסטים או חשודים בקומוניזם.

לפחות עשרים מהם הם פרופסורים ש' פוטר, יחד עם מאתיים אחרים, מאוניברסי-טת קאהיר בשנה האחרונה. מקום הימצאם הנוכחי בלתי-ידוע. אחרים מסוגם נמצאים בבתי-כלא רגילים. שניים, ד"ר איסמעיל סברי וד"ר מחמוד שאווי, שהודו בהשתיי-כותם למפלגה הקומוניסטית, הובאו לאח-רונה למשפט כקומוניסטים וזוכו מכיוון ש' נשאו סימנים ברורים של עינויים: ציפורני אצבעותיו של ד"ר סברי נקערו וד"ר שאווי נושך על-ידי כלבי-זאב שאומנו במיוחד לכך.

★ ★ ★

חמשת אלפים לשכות-גיוס

משטר לא גילה כל סימנים שהוא עובד לקראת הדמוקרטיה, אותה הבטיח פעם עבד אל-נאצר כמטרה רחוקה, אך בתי-ביצוע. הבחירות ביוני האחרון, בהן זכה הרודן ב'99.9 של הקולות, מדברות בעד עצמן. לא פחות מעניינת העובדה כי עתה נמצאים הרבה יותר קציני-צבא במשרות מנהליות במשרדי הממשלה מאשר ב'1952, שנת ההפיכה הצבאית.

קציני-צבא עומדים בראש כל אחת מ' מחלקות משרד-החוק. הדיפלומטים שהחלפו על-ידיהם הועברו למשרות פחות רגישות מחוץ למצרים, או הועברו לדימוס. קצינים אחרים נתמנו למשרות חשובות במשרדי ה' אוצר, המסחר, האספקה, הפנים, והעבודות הציבוריות. בדומה לכך מלאים בנקים רבים, חברות ביטוח, תעשיות, חברות יצוא ויבוא בקצינים צעירים, הממונים על ארגון וניהול המפעלים.

עבד אל-נאצר, העוקף את הצמרת המצרית הקטנה של אורחים משכילים, באותה מידה שהם עוינים אותו, סומך יותר ויותר על הצבא לניהול התעשייה, החקלאות, המסחר והדיפלומטיה של המדינה. לשם תמיכה פר' ליטית הוא פנה ללאומנות נצלנית, העלולה

ריח ניהוח עולה באפו של דמיטרי שפילוב, שהחזיר את ברית-המועצות למרחב הערבי. אולם אפרו מעוניין יותר בריח שדות-הנפט, בהם תלויה כלכלת המערב, ובריוח אבקי-השריפה.